

URI ASAF

Kezeden az ujjak kötelek.
Még nem szoktam meg a gondolatot,
hogy tegnap óta a föld alatt vagy,
a kijelölt úton hajlott háttal.
Már nem élsz a színekkkel,
a föld az arcodon koplal.

(Tarján Hédi emlékére)

Az előtér tisztán marad.
Gazdag este, valaki előre szalad.
Az ég sötétben is rózsaszín.
A hosszúlábú virág semmit nem kínál,
mögötte az élet zöldje, jóságos pára.
Körvonlad mentén óvatosan haladok,
félhangon, nehogy az izgalom elillanjon.

Anyanyelv is lehet idegen, közömbös arcok.
Anyanyelvemnek csak én vagyok.
Én másképp nevezem, másképp szólítom.
Ezen áll nagyapám öröksége,
ki az otthont őrizte, annak előtte, és sort zárt.
Ez a nyelv vele zárult, örökre.

Régi és bevált tudat,
kinyitom az eget a fejem felett,
hogy mennyezet alatt járjak.
a hangom érzékenyebb, mint a véreb orra,
ha megérzi a kiontott vér szagát.
A szemléltetőjaim üvegcserepek,
kiket a cement örökre fogva tart.
Magamba szívom a matrac porát.